

[Gydemark.]

besparende for såvel skattemyndigheder som arbejdsgivere.

Arbejdsminister *Lauge Dahlgaards* svar (24. juni 1970):

Arbejds- og socialministerierne udarbejdede i efteråret 1969 på en række forskellige sprog en pjece som en introduktion for fremmedarbejdere til danske forhold. Denne pjece indeholdt bl. a. en række summariske angivelser af fremmedarbejdernes lovbestemte rettigheder og pligter. Jeg er dog helt klar over, at der for en række områder er brug for særlige vejledninger, der både er forenklede og dog indeholder mere udførlige oplysninger end denne pjece.

Det af arbejdsministeriet i sommeren 1969 nedsatte fremmedarbejderudvalg har indstillet, at der ansættes en konsulent i rådgivningsvirksomhed vedrørende fremmedarbejdere.

Regeringens økonomiudvalg har givet tilslutning til forslaget om oprettelse af en sådan stilling under arbejds- og socialministerierne. Bevillingsspørgsmålet er herefter forelagt folketingets finansudvalg.

Konsulenten skal være initiativtagende forbindelses- og forhandlingsled mellem gæstearbejdernes organisationer og såvel offentlige myndigheder og institutioner som private organisationer, der ønsker at udføre et arbejde på dette felt. Den af spørgeren nævnte problemstilling vil naturligt høre ind under konsulentens arbejdsområde.

Af *Kurt Brauer* til indenrigsministeren (29. juni 1970):

„Finder ministeren, at behandlingsmulighederne for mennesker med pludseligt opståede behov for medicinsk og/eller psykiatrisk behandling er tilfredsstillende?“

Begrundelse.

Af en artikel i *Minavisen* for onsdag den 17. juni 1970 fremgår det, at en læge i Glostrup har afvist at behandle en „hashpåvirket“ patient, som senere er blevet indlagt til behandling på Bispebjerg Hospitals psykiatriske afdeling.

Det pågældende eksemplar af *Minavisen* vedlægges, idet det bemærkes, at der i den

forløbne tid ikke er gjort indsigelse mod bladets sagsfremstilling fra lægens side.

Selv om det må erkendes, at mange praktiserende læger er overbebyrdede med arbejde, og at forklaringen på lægens uafbalancerede optræden kan søges i denne store arbejdsbyrde, må det vel efter en sådan episode være værd at overveje, om en offentlig ansættelse af de praktiserende læger vil være i stand til at forhindre gentagelser.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* foreløbige svar (8. juli 1970):

I anledning af det af folketingsmand *Kurt Brauer* stillede spørgsmål om, hvorvidt jeg finder, at behandlingsmulighederne for mennesker med pludseligt opståede behov for medicinsk og/eller psykiatrisk behandling er tilfredsstillende, skal jeg oplyse, at jeg ikke på grundlag af det for indenrigsministeriet på nuværende tidspunkt foreliggende materiale er i stand til at besvare det pågældende spørgsmål.

Jeg har imidlertid anmodet sundhedsstyrelsen om en udtalelse over spørgsmålet snarest muligt, og jeg skal vende tilbage dertil, så snart jeg er i besiddelse af nærmere oplysninger.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (10. august 1970):

I medfør af § 7, stk. 1, i lægeloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 197 af 14. maj 1970, er enhver læge forpligtet til på begæring at yde den første fornødne lægehjælp, når hurtig lægehjælp efter de foreliggende oplysninger må anses for påtrængende nødvendig. Har lægen gyldigt forfald, eller kan rettidig lægehjælp blive ydet af en anden, som efter forholdene er nærmere dertil, er han dog fritaget for den omhandlede forpligtelse, som han i medfør af § 7, stk. 2, også kan frigøre sig for ved at afgive skriftlig meddelelse om, at han ikke længere ønsker at virke som læge, til sundhedsstyrelsen, der herefter offentliggør meddelelsen.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, pålægger læger en videregående pligt til at hjælpe personer, der trænger til lægehjælp, end den almindelige pligt, der påhviler alle borgere til at komme nødstedte personer til hjælp, jfr. straffelovens bestemmelser om undladen af at hjælpe personer i øjensynlig livsfare